

Creștinul și politica

1 Petru 4.15: În adevăr, nici unul dintre voi să nu sufere ... ca unul care se amestecă în treburile altora.

Probabil că nu există o întrebare care să primească răspunsuri atât de diferite în cercurile creștine precum cea ascunsă în titlul nostru. Unii credincioși consideră că pierd ceva dacă nu participă în vreun fel la viața politică — ceea ce duce inevitabil la o dispută aprigă cu ei înșiși și cu alții cu privire la „cum?”.

Dar, oricât de dificilă pare întreaga problemă în lumina dificultăților politice actuale, ea este simplă pentru cel care este dispus să asculte cu simplitate învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la acest subiect.

Așa cum nu este treaba credinciosului să-și îmbunătățească natura veche, la fel nu poate fi treaba lui să contribuie la îmbunătățirea lumii. Ambele ar fi eforturi zadarnice, deoarece, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, ambele sunt *de neîmbunătățit*. De ce să pierdem timp și energie pentru o cauză fără speranță?

Dar, se obiectează, nu li se spune ucenicilor că ei sunt „sarea” pământului și „lumina” lumii? Obiecția este complet incorectă în această formă; ea se bazează pe o lectură inexactă a Sfintei Scripturi, ceea ce, cu regret, a dat naștere de multe ori la învățături și concepții contrare Scripturii. Domnul Isus le spune mai întâi ucenicilor Săi: „Voi sunteți sarea *pământului*”, iar apoi: „Voi sunteți lumina *lumii*” (Matei 5.13,14). Pământul și lumea sunt două noțiuni complet diferite, la fel ca sarea și lumina. Termenul „pământ” se referă la ceva care se află într-o stare ordonată, care are deja mărturia lui Dumnezeu, adică în pasajul nostru mai întâi la Israel și la țara iudeilor, în sens mai larg la creștinătatea mărturisitoare respectiv la țările creștine. „Lume” este denumirea cunoscută a marelui sistem corupt, al cărui conducător și dumnezeu este satan. „Sarea” este elementul care acționează în interior, care păstrează, astfel încât nu se poate vorbi deloc despre o sare a *lumii*. „Lumina” acționează spre exterior și luminează întunericul.

Ei bine, ucenicii de atunci *erau* sarea pământului și lumina lumii și la fel *sunt* credincioșii de astăzi – două *realități*, în ce măsură acestea se realizează în practică este o altă întrebare. Dar ce legătură au aceste două realități cu chestiunile politice sau cu relațiile dintre popoare? *Nimic*, la fel cum nu se poate vorbi despre scopuri de „îmbunătățire” sau „înnobilare” în ceea ce le privește.

În acest context este adesea citat un alt verset din Scriptură. Ne referim la cuvintele lui Ieremia: „Căutați pacea (bunăstarea) cetății în care v-am deportat” (Ieremia 29.7). Dar contextul arată clar cititorului imparțial că nu putem aplica acest citat în sensul în care este menționat. Poporul Israel a fost dat de Dumnezeu în mâinile împăratului Babilonului. (Compară și cu Daniel 2.37 și versetele următoare.) Aceasta a însemnat o judecată severă pentru iudei, iar ei trebuiau să se supună acestor căi divine, acceptându-și locul în mijlocul aceluiași popor în toate privințele, și nu (așa cum au făcut mulți) să se revolte.¹ Credincioșii din timpul harului se află într-o situație cu

¹ Domnul se exprimă în mod similar mai târziu, când le răspunde iordianilor: „Dați deci Cezarului cele ale Cezarului” etc. (Matei 22.15-22), deoarece acest „Cezar” era conducătorul roman, asupritorul crud al iudeilor.

totul diferită; Dumnezeu nu i-a lăsat în mijlocul acestei lumi din motive de judecată și pentru a-i pedepsi, *ci pentru a da mărturie despre El, despărțiți de toți cei care nu-L slujesc.* (Compară cu Ioan 15.19; 17.14-19; 18.36.)

Multe cuvinte din Scriptură ar putea fi citate pentru a arăta că creștinii *nu* sunt aici pentru a îmbunătăți lumea. Voi cita aici doar două sau trei (în afară de cele menționate mai sus), suficiente pentru o inimă sinceră. „Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum” (Galateni 1.4). „Ca să ne scoată!” – aceasta este exact opusul unei participări active la politică.

Dar nu suntem noi cetățeni ai țării noastre natale și nu trebuie să ne simțim și să ne comportăm ca atare? Da și nu. Ar fi „nenatural” să nu-mi iubesc patria, țara mea pământească. Dar această dragoste, ca toate sentimentele naturale și obligațiile morale care decurg din ele, trebuie „reglementată” sau îndreptată în direcția corectă din perspectiva superioară a dragostei față de Domnul nostru.

Acesta este un punct extrem de important, pe care aș dori să-l recomand tuturor cititorilor spre reflecție și atenție. Pentru unii, în funcție de mediul în care au crescut sau în care se află, aceasta nu se poate realiza fără lupte serioase; pentru că, de îndată ce luăm în considerare punctele de vedere superioare, vedem că nu mai avem niciun rol pe acest pământ, că suntem „străini și locuitori temporari”, adică „fără drepturi civile” aici, pe pământ (1 Petru 2.11). „*Cetățenia noastră este în ceruri*, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale” (Filipeni 3.20,21). O, de-ar fi realizat mai mult de noi acest cuvânt prețios! Pentru că este vorba în mod cert de o chestiune legată de schimbarea noastră practică. Să ne asemănăm cu acel cizmar simplu care, întrebat despre ocupația sa, a răspuns: „Îl aștept pe Domnul Isus, iar în rest, repar încălțăminte”!

Dar nu se spune oare, ar putea întreba cineva, în același capitol 2 din 1 Petru, că trebuie să „ne supunem oricărei instituții omenești, pentru Domnul”? (1 Petru 2.13) Cu siguranță; dar să nu folosim aceste cuvinte pentru a justifica o activitate politică. Scriitorul acestor rânduri nu face parte dintre cei care spun: „*Nu ai voie să votezi*” și nici nu condamnă frații care cred că trebuie să voteze. Ar fi greșit însă să se încerce justificarea acestui fapt cu ajutorul versetului citat (1 Petru 2.13).

Nu există o *poruncă* de a merge la urnele de vot. Legea nu *impune* nimănui vreo obligație de a vota. Dar atâta timp cât acest lucru nu este așa, așa cum este în prezent în țara noastră, nu se poate vorbi despre o instituție umană, căreia ar trebui să mă *supun* în sensul Scripturii.² Aș adăuga că, chiar și dacă ar exista o *poruncă*, un creștin care, conform conștiinței sale, nu ar putea merge la vot, ar trebui să-și urmeze convingerea și să suporte eventualele pedepse. În acest caz, s-ar aplica cuvântul: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” [Faptele apostolilor 5.29].

Dar pentru că suntem la alegeri: ce speculații în ziarele creștine cu privire la partidul pe care ar trebui să-l voteze un creștin credincios! Politica orbește, pentru că altfel s-ar vedea că niciun partid nu este în măsură să-și țină promisiunile. Și ce mijloace și metode sunt considerate bune

Așadar, dacă vrem să aplicăm aceste pasaje la noi, atunci singura concluzie poate fi că nu trebuie să ne răzvrătim împotriva formei de stat existente. (Compară cu Romani 13.1 și versetele următoare.)

² În majoritatea cazurilor, oamenii votează pentru că speră ca un anumit partid să le reprezinte cel mai bine interesele lor pământești. Dacă *creștinii*, care mărturisesc că se așteaptă ca *Dumnezeu* să le reprezinte cauza, fac acest lucru, ar trebui să ne dea de gândit! Câte contradicții dureroase apar astfel, câte dezacorduri sunt aduse în cercurile credincioșilor!

pentru atingerea obiectivelor, fără a mai vorbi de cuvintele pompoase! Întreaga față tristă a omului natural, așa cum ne-o descrie Tit 3.3, până la „vrednici de a fi urâți și urându-ne unii pe alții”, iese în evidență în lupta dintre partide ca o imagine luminoasă într-o baie de acid, iar creștinul simplu ar trebui să-și țină mâinile curate de astfel de lucruri. Consecințele unor astfel de acțiuni nu pot fi evitate. „Nici unul dintre voi să nu sufere ca ucigaș sau ca hoț sau ca răufăcător sau ca unul care se amestecă în treburile altora; dar dacă cineva suferă ca și creștin, să nu se rușineze, ci să-L glorifice pe Dumnezeu în numele acesta” (1 Petru 4.15,16).

Să observăm, în cele din urmă, cât de mult principiile și regulile actuale ale votului sunt contrare gândirii lui Dumnezeu. În majoritatea cazurilor, nu numai că trebuie să ajutăm *femeile* să voteze, care, conform Cuvântului lui Dumnezeu, cu siguranță nu ar trebui să ocupe funcții publice ca reprezentante ale poporului, dar trebuie să mergem la urnele de vot chiar și în „Ziua Domnului”. Este cunoscut faptul că, din motive de oportunitate, alegerile au fost fixate în ultimii ani într-o duminică, dar ambele fapte demonstrează unde s-a ajuns în „creștinătate” și se pune în mod firesc întrebarea: poate un creștin conștiincios „în credință” să participe la acest lucru? Poate el să ceară Domnului să-l însoțească într-o astfel de călătorie în ziua *Sa*? Dar dacă nu, atunci ce este de făcut? Este scris: „Ferice de cel care nu se judecă pe sine însuși în ceea ce aprobă” și „Orice nu este din credință este păcat” (Romani 14.22,23).

Nu vrem noi să fim creștini *hotărâți*? Atunci să ținem cu tărie la faptul, că în politică este vorba de „*lucruri străine*”. „Lumea” care ne înconjoară L-a răstignit pe Domnul nostru și până astăzi nu și-a schimbat caracterul, nu s-a „îmbunătățit” și nu o va face niciodată – ea se grăbește spre judecata meritată, de care *ne-a eliberat* minunata dragoste a Dumnezeului nostru. „*Chipul lumii acesteia trece*” [1 Corinteni 7.31]. Noi ar trebui să „*alegem*”, dar așa cum a ales odată Moise (Evrei 11.24 și versetele următoare.) Oricum ar gândi alții despre asta, *noi vrem să ținem cont doar de un singur lucru: să fim pe placul Domnului nostru.*

Și încă ceva. Cunoaștem noi căile și intențiile lui Dumnezeu, care conduce totul după voia *Sa*? Vrem noi să ne aruncăm în brațele *Lui*?

Un lucru putem și vrem să-l facem, așa cum ne îndeamnă 1 Timotei 2: trebuie să ne *rugăm* pentru toți oamenii și mai ales pentru cei care poartă o responsabilitate deosebită (nu numai în propria țară!). Cu ce rezultat? „Ca să ducem o viață pașnică și liniștită, în toată evlavie și demnitate” (1 Timotei 2.2). O astfel de viață *liniștită* este „bună și plăcută înaintea Dumnezeului nostru Mântuitor”, care ne-a ales din această lume și, repet, nu ne-a lăsat în ea cu alt scop *decât acela* de a-L sluji și a-L aștepta pe Fiul Său din ceruri, să mărturisim voința *Sa* mântuitoare. Orice altceva ne abate de la calea pe care Cuvântul Său ne-o prescrie atât de simplu și de clar.

Titlul original: „Christ und Politik”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 130-136.